

Xavier Solanas

Com a plaça triaré aquest centre, aquesta església del 1100 tan elegant i tan senzilla.

Sant Quirze Safaja: el poble de la calma

Caminem, amunt, perquè el poble s'enfila, fins al centre, a aquesta bonica plaça empedrada de l'església.

MARINA MARTORI

Quan arribo a Sant Quirze crec que m'he perdut i he deixat el Vallès enrere i que en realitat, sóc en un d'aquells pobles que a mi tant m'agraden del nord de Carcassona, al sud de França. Em recorda aquells poblets entre muntanyes fresques i amables, on, rere el revolt, trobaré una típica botigueta de productes naturals i bon pa i on un riu, proper, fa soroll de vida, d'anar passant.

Agradant-me com m'agraden aquests tipus de poblets del sud i del nord, no cal que digui, però ho dic, que Sant Quirze em roba el cor només de veure aparèixer entre els arbres i que ja, des d'aquest petit instant de paral·lisme nostàlgic, no puc evitar de preguntar-me per què no el coneixia abans, per què mai no havia estat en aquest poblet arrecerat entre muntanyes que té aquest centre històric tan bonic i on, ara mateix, quan arribo aquest dissabte al matí, no hi veig ningú i el poble em rep, ens rep, amb una calma infinita, amb una suau remor de vent i d'aigua, amb una abraçada que, sense voler-ho, em transporta a altres llocs tan estimats. Aquí, a Sant Quirze, són del Moianès, aquesta comarca que és comarca sense ser-ho o que no ho és

però de sentiment sí que existeix com a tal i jo, els entenc. Em sembla molt lluny del meu Vallès conegut aquest Sant Quirze que em trobo. I no per la distància de la capital o de casa meva, sinó per l'embolcall, per la situació, per la perspectiva de les coses, per la proximitat amb altres terres més de Vic i més del nord, per un color i una pissarra diferent.

No ho faig mai, això de plagiar, però no me'n puc estar de fer-ho i d'acceptar que ho faig, perquè a la pàgina web del municipi (www.ajsqs.net), hi trobo una definició fantàstica de la meva sensació enmig d'aquest poblet: *Els quatre elements de la natura s'uneixen a Sant Quirze Safaja per crear un espectacular paisatge: l'aigua que esculpeix formes capricioses a les roques; la terra que dona vida a una vegetació salvatge; l'aire fresc que talla l'alè; i el foc, que va donar calor als nostres avantpassats prehistòrics.*

I quan les coses estan ben dites, a vegades, no es pot fer res més que repetir-les. La natura és la riquesa de Sant Quirze, una riquesa viva, forta, que embolcalla, que transmet enmig d'aquest silenci, tota la vida acumulada de segles i segles, de mil·lennis, aquí, entre el Cingles de Bertí.

Hem deixat el cotxe a l'entrada del poble, a l'esplanada habilitada als

Fem un passeig tranquil entre les cases i ens parem a sentir el soroll de l'aigua que corre. Aquesta calma tan viva que ho omple tot és la sensació que m'enduré de Sant Quirze

peus de la llar d'infants. Es diu "Els Quirzets", i això ja demostra que aquí, a Sant Quirze, estan orgullosos de ser d'aquí i de ser on són i de gaudir d'aquest lloc privilegiat entre les fulles.

Caminem, amunt, perquè el poble s'enfila, fins al centre, aquesta bonica plaça empedrada de l'església, aquest centre tan net, tan arreglat, tan homogeni i bonic, aquest centre tan centre. Som a dalt de "La Molla", el nom que té la muntanya on s'alça el centre i des d'aquí es veuen els camins i caminets, les urbanitzacions, les masies escampades i, sobretot, la muntanya, la vegetació, la natura que és pertot. I des d'aquí encara tinc més aquesta sensació de certa similitud amb els pobles francesos i de cert benestar, de pertinença a aquest poblet on no havia estat mai. Crec que és per la força impactant de la natura que ens fa ser d'allà on la vida neix, constant, com aquí.

Fem un passeig tranquil entre les cases i ens parem a sentir el soroll de l'aigua que corre. Aquesta calma tan viva que ho omple tot és la sensació que m'enduré de Sant Quirze. I com a plaça, triaré aquest centre, aquesta església del 1100 tant elegant i tan senzilla. Aquest centre sobre "La Molla". Al marxar, ens acostem al mirador del Tenes i la vista enamora. Són molts els racons i raconets on passejar, gaudir de l'espectacle impressionant d'aquesta natura nostra, allunyada una mica del nostre Vallès, llocs on seure, llegir un llibre, caminar, fer un mos, calmar la set, refrescar-se la mirada: la serra i la capella de Barnils, el Faig imponent dels Enamorats, les fonts, el Molí i el proper Sant Miquel del Fai.

Anar a Sant Quirze és gaudir per damunt de tot del poder aclaparador i sempre viu de la natura. El marxar i girar la vista cap al poble, quan ja som al cotxe i enfilem ruta cap a un altre lloc, sento la nostàlgia de marxar del lloc que ens ha robat, ni que sigui una mica, el cor vinculat a la terra, al paisatge, a la vida.